

Żywy Różaniec

Modlitwa różańcowa jest wypróbowanym narzędziem Opatrzności Bożej zjednoczenia ludzi z Bogiem i z braćmi oraz środkiem uświęcenia dusz. Ogromną rolę zaś w upowszechnianiu modlitwy różańcowej oraz w wypraszeniu dzięki niej potrzebnych łask mają wspólnoty Żywego Różańca.

Całomiesięczne nabożeństwa różańcove w październiku wprowadził papież Leon XIII. Kiedy Matka Boża objawiła się dzieciom w Fatimie, prosiła je, by gorliwie odmawiały Różaniec. Sama też nazwała siebie Królową Różańca Świętego.

Jan Paweł II, gorliwy apostoł tej formy modlitwy, podczas pobytu w sanktuarium maryjnym w Łudźmierzu przypomniał, iż *„cześć Maryi nierozzerwalnie łączy się z Różańcem (...) Rozważając bowiem tajemnice różańcowe patrzymy na misterium życia, męki, śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa, przeżywamy je tak, jak Ona w swym sercu matczynym je przeżywała. Odmawiając Różaniec, rozmawiamy z Maryją, powierzamy Jej ufnie wszystkie nasze troski i smutki, radości i nadzieje. Prosimy o to, by pomagała nam podejmować Boże plany i by wypraszała u Syna łaskę potrzebną do wiernego ich wypełniania. Ona radośna, bolejąca, chwalebna, zawsze u boku Syna jest równocześnie obecna pośród naszych codziennych spraw. Rytm pańcierz różańcowych odmierza czas (...) przenika go i kształtuje. Jakkolwiek toczyły się ludzkie dzieje – w radości z owoców codziennego trudu, w bolesnym zmaganiu z przeciwnościami czy też w chwale odnoszonych zwycięstw – zawsze odnajdywały one swoje odbicie*

w tajemnicach Chrystusa i Jego Matki. Dlatego przywiązanie do modlitwy różańcowej nigdy nie wygasło w sercach wiernych, a dziś zdaje się jeszcze bardziej umacniać (7 VI 1997).

Historia

Dzieje modlitwy różańcowej sięgają XV wieku. Późniejsza tradycja przypisuje wprowadzenie tej modlitewnej praktyki do Kościoła św. Dominikowi, założycielowi zakonu dominikanów, na podstawie jego prywatnych objawień maryjnych, choć prawdopodobnie twórcą tej modlitwy był inny dominikanin, błogosławiony Alanus de la Roche (1428–1476) z Francji. To dzięki niemu utrwalił się kształt modlitwy

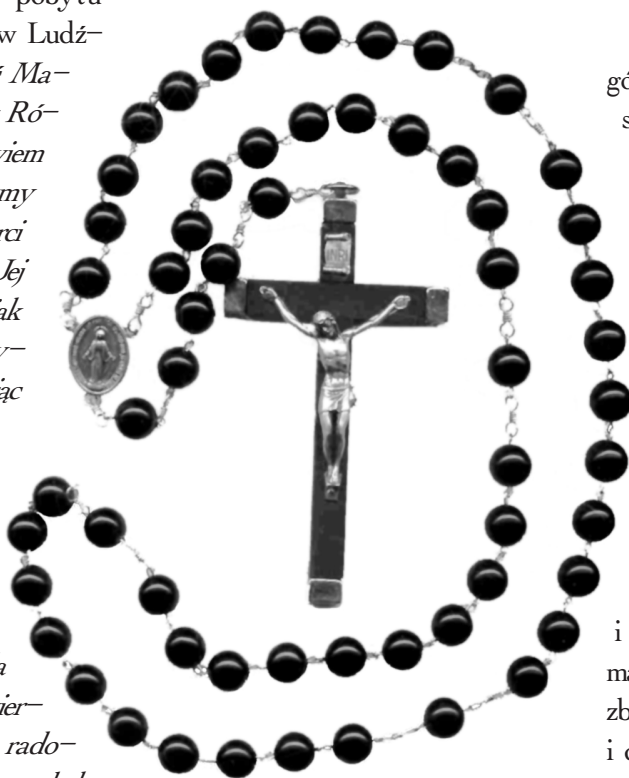
Ta modlitwa od wieków zajmowała ważne miejsce w życiu Kościoła. Powstawało wiele wspólnot, które za swój cel obierały właśnie modlitwę na różańcu w intencji Kościoła, Ojczyzny, powołań kapłańskich i zakonnych, wszelkich aktualnych problemów kościelnych i społecznych. Jedną z takich wspólnot była wspólnota Żywego Różańca założona przez osobę świecką, Paulinę Jaricot (1799–1862) we Francji w 1826 r. Ta praktyka szybko rozpowszechniła się w krajach Europy i Ameryki, a już w połowie XIX wieku dotarła także do Polski.

Co oznacza przynależność do Żywego Różańca?

Jest to przede wszystkim szczególne zobowiązanie do podejmowania starań, by żyć według Ewangelii, która jest fundamentem i źródłem życia chrześcijańskiego. Różaniec jest modlitwą ewangeliczną, ponieważ zawiera Modlitwę Pańską i Pozdrowienie Anielskie oraz ewangeliczne tajemnice naszego odkupienia. Z tego też powodu Różaniec nazywany jest streszczeniem najważniejszych prawd zawartych w Ewangelii.

Należąc do Żywego Różańca należy starać się żyć wiarą, nadzieją i miłością, wierzyć Bogu, który przemawia, ufać Mu i przyjmować Jego dzieło zbawienia oraz kochać Go, a w Nim i dla Niego także innych ludzi.

Różaniec oznacza jakby „elektrownię duchową”, która zasila wiernych mocą Bożą i pobudza ich do czynu apostołskiego, takiego jak: praca wśród ubogich, chorych, rodzin wielodzietnych, rodzin alkoholików, ludzi zaniedbanych religijnie i moralnie, dbałość o dom Boży, o szaty liturgiczne, krzewienie cnót moralnych, zwłaszcza czynnej miłości bliźniego i sprawiedliwości społecznej.

twy różańcowej – z trzema jej częściami i 15 tajemnicami, radosnymi, bolesnymi i chwalebnyymi – który zatwierdził dla całego Kościoła w 1569 roku papież Pius V. On też ustanowił w dniu 7 października święto Matki Bożej Różańcowej. Czwartą część tajemnic różańcowych tzw. tajemnice światła, ustanowił sługa Boży Jan Paweł II.